

anden Grund set sig gal paa Verden, og det influerer naturligvis paa hans Tilstand.“

„Men du tror jo, at han kan komme sig? Mor sagde, at du mente, det kun var noget forbigaaende.“

„Forhaabenlig. — Jeg skal forresten hilse dig fra ham.“

„Hilse fra hvem?“ spurgte Jytte, som ikke troede, hun havde forstaaet ham rigtigt.

„Inden Dihmer rejste herfra, bad han mig om ved Lejlighed at bringe dig og Tante hans Hilsen. Han talte om jer begge to med den største Venlighed.“

Jytte vovede nu ikke at spørge om mere, og kort efter ringede hun af.

Resten af Eftermiddagen tilbragte hun henne i Sofahjørnet med en Pude under Nakken. I Tankerne gennemlevede hun sit sidste Møde med Dihmer — ikke selve den egenlige Ulykkesdag, da hun havde været saa nervøst fortumlet, at hun knap mere huskede, hvad der foregik — men Aftenen forinden: det første Gensyn og dets Overraskelser. Der var navnlig en bestemt Erintring, som i det forløbne Aar stadig havde forfulgt hende. Det var det Øjeblik efter Middagen paa Hotellet, da hun sad i den overfyldte *hall* sammen med sin Mor og Hr. v. Auen og var bleven lidt urolig, fordi Dihmer havde forladt dem. Da stod han pludselig i Døren til et af Læseværelserne med et Skær over sit Ansigt, som kom han inde fra en fremmed Verden ...

Hun rettede sig op, da hun hørte sin Mand stikke Nøglen i Forstuedøren.